

Een teken van jou

boekerij.nl

Sofie Cramer

Een teken van jou

Na de dood van haar vriend blijft Clara hem berichtjes sturen. Dan krijgt ze een berichtje terug...

ISBN 978-90-225-9367-7

ISBN 978-94-023-1728-2 (e-book)

ISBN 978-90-528-6407-5 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *SMS für dich*

Vertaling: Sylvia Wevers

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2016 Rowohlt Verlag GmbH, Reinbek bei Hamburg

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Björn

Proloog

‘Goedemorgen, Lilime. Zin in croissants?’

Met haar ogen nog dicht ademt Clara de heerlijke geur van verse koffie in. Ze rekt zich uit op het zachte bed en geeft zich over aan het weldadige gevoel dat ze in haar hele lijf heeft. Het is blijkbaar weekend! Anders was Ben zeker weten nog niet opgestaan om een ontbijtje te maken. Ze gingen pas heel laat naar bed. Het moet bijna vier uur zijn geweest toen ze van hun favoriete Italiaanse restaurant naar huis wandelden, na twee flessen rosé en te veel glaasjes Ramazzotti, die Beppo hun zoals altijd charmant had opgedrongen. In het trappenhuis droeg Ben Clara als vanzelfsprekend naar de tweede verdieping, omdat haar voeten zo vreselijk pijn deden van de spontane dansjes op de terugweg.

Hij zet het dienblad voorzichtig neer, gaat naast haar zitten en laat zijn lippen teder over haar gezicht glijden.

‘Eigenlijk heb ik veel meer zin in iets anders,’ fluistert Ben in haar oor.

Langzaam wordt Clara wakker. Ze voelt Bens fijne, korte baardstoppels op haar decolleté. Met zijn mond glijdt hij traag over haar dunne hemdje.

Ze vindt het heerlijk als hij haar zo wekt. Niets geeft haar

zo'n gevoel van geborgenheid als zijn sterke lijf dicht bij het hare.

Maar hij is heel licht. Ook zijn vertrouwde geur neemt ze op de een of andere manier nauwelijks waar. Iets is vandaag anders.

Als in trance opent Clara angstvallig haar ogen. En in één klap is ze klaarwakker.

Ze voelt zich meteen als een vreemde, gevangen in een tijd die ze niet kent.

Plotseling is de wrede realiteit weer terug: Ben is er niet.

Ben zal er nooit meer zijn.

Ze moet gedroomd hebben. Clara heeft al een hele tijd niet meer gedroomd. Sinds twee maanden en vijf dagen heeft ze ook niet meer geglimlacht, hoewel ze dat af en toe wel heeft geprobeerd. Bijvoorbeeld om te voorkomen dat haar moeder nog meer eindeloze troosttirades houdt. Als ze weer de oude Clara is, laat haar moeder haar misschien weer met rust en alleen.

Alleen gelaten...

Dat is precies hoe ze zich voelt sinds haar lieve Ben op die ene dag in januari van een balkon viel. Dood.

Aan zichzelf overgelaten. Alleen. Alleen met alle gedachten die Clara als een immens spook achtervolgen. Vooral 's nachts. Ze wordt telkens weer wakker uit een onrustige, droomloze slaap. Tussen slapen en ontwaken is er slechts één vredige seconde, waarin Clara zich de Clara voelt die ze vroeger was.

Voordat Ben overleed, was Clara een zelfstandige vrouw. Iemand die minder romantisch en sentimenteel was dan de meeste van haar vriendinnen. Juist die rationele en sterke kant van haar vond Ben vanaf dag één zo fascinerend. Hun denkbeelden over de wereld waren wel anders, maar samen vormden ze een prachtig, volmaakt beeld dat hen beiden evenveel houvast gaf.

Als ze eens ruzie hadden, maakten ze het vrij snel weer goed. Eerst met een paar schuchtere opmerkingen die de trots overwonnen en ten slotte met gebaren die overgingen in vertrouwde lichamelijke toenadering. Meestal eindigde het met een achtervolging door de knusse tweekamerflat, tot Clara uitgeput in Bens armen viel. Hij hoefde dan alleen nog te doen alsof hij haar tussen haar ribben kietelde of ze krijste het al uit van paniek en extase. Dan ging hij met zijn mond naar haar dunne hals, kustte teder het plekje onder haar oorlelletje en fluisterde lieve woordjes. Op dat soort momenten noemde hij haar met een zachte stem 'Lilime'. Alleen Clara wist dat het de afkorting was van 'liefelingsmens'. Haar groene ogen begonnen elke keer te fonkelen en dan bedreven ze zwijgend de liefde.

Ook na ruim drie jaar waren ze nog steeds heel close, zoals eigenlijk alleen pas verliefde stellen dat zijn.

Maar niet in de nacht dat het gebeurde. Het ene verwijt ging over in het volgende en Clara zou er nu alles voor over hebben om de verwijten ongedaan te maken.

Ze hoort nog steeds de klap van de deur die Ben had dichtgeslagen toen hij woedend de flat uit rende. Het was de eerste en laatste keer dat hij wegging zonder te zeggen waar hij naartoe ging.

Als ze denkt aan hoe opgelucht ze was dat ze alleen was en ongestoord bij haar beste vriendin Katja kon klagen over hoe onvolwassen en onverantwoordelijk Ben deed, hoewel hij al 32 was... Dan krijgt Clara meteen weer een slecht geweten, alsof ze vanbinnen wordt verteerd door een bijtend zuur.

Ze had die avond wel de hele tijd haar telefoon in de gaten gehouden terwijl ze met Katja overlegde of ze hem gewoon eens een lesje moest leren en tegen haar gewoonte in een hele nacht weg moest blijven. Maar er kwam geen bericht van Ben. Terwijl hij haar normaal de hele tijd berichtjes stuurde: elke

keer als hij pauze had tussen zijn colleges op de universiteit, als hij met zijn band op pad was of als hij een avondje bij zijn vriend Carsten doorzakte. Hij wilde niet dat Clara boos werd en daarom stuurde hij uit voorzorg geruststellende berichtjes aan 'Lilime'. Of hij liet haar telefoon een keer overgaan.

Toen ze elkaar in Cheers hadden ontmoet, was Clara in het begin erg sceptisch geweest vanwege de talloze geruchten dat Ben Runge een womanizer was, iemand die alle mooie vrouwen van Lüneburg het hoofd op hol had gebracht. Maar Ben deed zijn best om haar met berichtjes te laten weten dat hij alleen in haar geïnteresseerd was. En zo liet hij, elke keer als hij aan haar dacht, even haar telefoon rinkelen als een soort liefdesbewijs.

Maar sinds die afschuwelijke nacht krijgt Clara geen belsig-naal meer. En ook geen berichtje.

Ben neemt helemaal geen contact meer met haar op.

Hij zwijgt voor eeuwig.

Clara ⁰

Clara is zenuwachtig. De periode waarin ze werd ontzien, is officieel voorbij, want vandaag is haar eerste werkdag na Bens begrafenis.

De arts had aangeboden om haar nog een week ziek te melden, maar Clara verlangt inmiddels naar structuur en een dagritme. Ze kan het niet meer verdragen om nachtenlang wakker te liggen en tot in de middag in bed te blijven zonder zich echt uitgerust te voelen. Ze voelt zich eerder een beschimmeld stuk brood. Als haar moeder haar in het begin niet elke middag had gedwongen om een wandelingetje te maken, zou ze nu misschien nog steeds niet naar buiten durven.

De eerste keer dat ze in haar eentje boodschappen ging doen om haar voorraad soepblikken aan te vullen, had Clara het gevoel dat iedereen het verdriet van haar gezicht kon aflezen. De caissière kon haar niet eens echt in de ogen kijken. En Clara voelde de onbeschrijfelijke drang om meteen uit te schreeuwen: 'Ja, mijn vriend is dood en niemand weet waarom!'

Maar er zijn ook fijnere contacten met de buitenwereld, die haar kracht geven of haar in elk geval niet nóg meer verdriet bezorgen. Zo belde Niklas, haar baas, haar elke week om te zeggen dat ze zich geen zorgen hoefde te maken over haar baan.

Haar collega Antje zou overal voor zorgen, maar kon nooit haar positie als de beste grafisch vormgever van het bureau afpakken.

Clara weet dat Antje toch niet erg enthousiast is over de reclamebranche en niet begrijpt dat Clara helemaal in haar werk op kan gaan. Inmiddels moet Clara ook voor zichzelf toegeven dat ze te veel avonden alleen in haar kantoor heeft doorgebracht in plaats van het thuis met Ben gezellig te maken of gewoon met hem van het leven te genieten. Ze wilde haar werk altijd perfect doen en de klanten in plaats van één halfslachtig ontwerp meteen twee uitstekende alternatieven presenteren. Maar voor haar was het nu eenmaal de grootste bevrediging als de opdrachtgever vervolgens haar favoriet koos. Alleen genoot Clara meestal in stilte van haar succes, en dan nog maar kort.

Eigenlijk ben ik een einzeltäger, denkt Clara. Als ik aan het ontwerpen ben, mag niemand me storen. Dan verkeer ik urenlang in een flow. Een tranceachtige toestand die nu onbereikbaar lijkt omdat de realiteit onverbiddelijk de weg naar de andere, mooie wereld verspert.

Clara hoopt dat het haar goed zal doen om weer te werken. Op kantoor moet ze zich beheersen en kan ze niet urenlang piekeren over wat er die nacht allemaal in Ben is omgegaan en hoe ze zonder hem verder kan leven. Ze heeft haar waarheid nog niet gevonden. Het probleem is alleen dat als Clara eens een paar minuten niet aan Ben en zijn dood denkt, ze zich meteen weer schuldig voelt.

Toen ze in het weekend met haar oma Lisbeth een wandelingetje door het park van Lüneburg maakte, nam ze plotseling afscheid van haar oma omdat ze per se naar huis wilde rennen om foto's te bekijken. Ze was bang dat ze Bens gezicht zou vergeten en wilde de herinneringen onmiddellijk ophalen. Met

een steek in haar zij was ze thuisgekomen en ze had alle albums uit de kast gepakt en haastig opengeslagen. De mooiste foto's had ze naast elkaar op de grond gelegd.

Moet ze op kantoor een foto van Ben op haar bureau zetten? Eén waarop hij zijn mooie glimlach toont, een foto waarop zijn charme is vastgelegd? Hoe zullen haar collega's reageren? Vandaag zal Clara ze voor de eerste keer na de begrafenis zien.

Maar ze is het eigenaardige gevoel dat ze een melaatse is zat. Ze wil de anderen niet onnodig in verlegenheid brengen.

Het ergste zijn nog niet eens de onbeholpen woorden van kennissen die alleen hun medeleven uitspreken. Het zijn de woorden die niet uitgesproken worden, denkt Clara. Die zijn vernederend.

Zo was de buurvrouw van haar moeder gewoon opgesprongen en zonder iets te zeggen de keuken uit gegaan toen Clara een keer onaangekondigd langskwam.

Maar op kantoor weet iedereen dat het vandaag haar eerste werkdag is. Hopelijk gaat alles goed, denkt ze, en ze duwt de glazen deur van het kantoorgebouw op het industrieterrein open. Ze is extra vroeg gegaan, zodat ze misschien eerst even aan haar kantoor kan wennen voordat ze zich weer op het dagelijks werk moet storten.

Als ze de lift uit loopt, is ze extreem zenuwachtig, zeker omdat het bedreigend stil lijkt in de gang. Zelfs Viola van de receptie is er nog niet. En het is gek dat de deur van haar eigen kantoor dicht is. Is haar brein al zo aangetast dat ze denkt dat zondag maandag is?

De protserige Spider-cabrio van Niklas stond wel pal voor de ingang. Haar baas zou er dus in elk geval al moeten zijn. Maar omdat ook zijn deur niet openstaat, besluit Clara om hem straks pas te gaan begroeten.

'Verrassing!' Als Clara de klink van de deur van haar kan-

toor naar beneden drukt, galmt het woord in veel verschillende toonsoorten uit haar kantoor.

Al het personeel staat in een halve cirkel om haar bureau en iedereen kijkt haar vol verwachting aan. Boven haar Mac hangt een slinger met de tekst VAN HARTE WELKOM! Op haar bureau staat een grote glazen vaas met een kleurrijk lenteboeket.

Nog voordat Clara iets kan zeggen, neemt Niklas het woord.

‘Zoals ik zie is deze verrassing op de vroege ochtend gelukt. Hallo Clara!’ Hij schraapt zijn keel en kijkt verlegen rond. ‘Tja, eh, we zijn gewoon blij dat je er weer bent. En aangezien ik je nu lang genoeg ken om te weten dat je niet graag in het middelpunt staat, hou ik meteen weer op met spreken. Ik wilde ook maar één ding zeggen: we heten je allemaal van harte welkom! Zo, en nu allemaal weer aan het werk, mensen.’

De groep applaudisseert zachtjes en gaat snel uiteen. Alleen Antje gaat naar Clara toe en geeft haar ter begroeting een snelle knuffel. Clara is zo ontroerd dat ze haar tranen moet wegknippen.

‘Dank je wel,’ zegt ze zacht.

Antje kijkt haar met grote ogen aan en zegt snel: ‘Hé, waarvoor?’

Clara haalt haar schouders op en glimlacht. Het is de eerste glimlach sinds weken.

Sven |

Was ik maar in bed gebleven! Sven heeft spijt dat hij vroeg is opgestaan wanneer de knoflooklucht van de man tegenover hem in de drukke sneltram naar Landungsbrücken in zijn gezicht slaat. De stank bederft het genot van zijn koffie met amandelaroma en melkschuim. Maar hij ergert zich niet alleen aan de stank die de dikke man tijdens zijn luide gesprek met zijn collega de toch al bedompte lucht in blaast. Sven ergert zich vooral aan zichzelf, omdat het hem al minstens tien weken niet lukt om zijn racefiets te repareren. Eigenlijk heeft hij daar geen excuus voor, hooguit een paar slechte smoesjes. Te veel drank en niet zo fraaie affaires met vrouwen. Te weinig verrijkende input, die wederom zijn innerlijke drive nog meer tot stilstand brengt.

Terwijl Sven zichzelf altijd als een geluksvogel heeft beschouwd. Maar op de een of andere manier loopt het sinds een jaar of drie niet meer echt lekker. Als economisch redacteur geniet hij in zijn omgeving wel veel erkenning, maar uiteindelijk maakt het feit dat hij regelmatig de belangrijkste CEO's interviewt op niemand meer indruk. En al helemaal niet op hemzelf. In de redactievergaderingen dwaalt hij vaak met zijn gedachten af, in plaats van de twee hoofdredacteuren en zijn

collega's te imponeren met vlijmscherpe en briljant geformuleerde opmerkingen en suggesties voor onderwerpen.

Wat is er toch met hem aan de hand?

In het begin van zijn studie economie was hij heel enthousiast en bruiste hij van de ideeën. Hij was politiek actief, had veel vrienden en sportte elke dag. Hij houdt van sporten in de havenlucht, vooral 's ochtends vroeg, als de meeste inwoners van de wijk Altona nog lui in hun bed liggen.

Zou zijn lethargie te maken kunnen hebben met het feit dat het uit is met Fiona? Sven weigert een verband te zien. Want dan zou hij voor zichzelf moeten toegeven dat hij machteloos aan zijn problemen is overgeleverd. Hij praat zichzelf liever aan dat ze helemaal niet zijn grote liefde was. Want hoewel er al veel tijd is verstreken, ziet hij nog steeds duidelijk het beeld van haar voor zich, zoals ze knuffelend tegen haar Mini Cooper geleund stond met haar armen om een ander heen geslagen.

Misschien komt het ook wel doordat hij kwaad is op zichzelf dat het hem niet lukt om dat hoofdstuk voor eens en altijd te sluiten. Hij blijft zichzelf gek maken met de vraag waarom hij toen niet het lef had om zijn fiets weg te smijten en zelfverzekerd tussenbeide te komen. Hij had die klootzak duidelijk moeten laten zien bij wie Fiona hoorde.

Maar misschien had hij het al eerder verpest. Misschien had Fiona gelijk met haar voortdurende kritiek dat hij nooit liet merken hoeveel ze voor hem betekende. Ook zijn collega Hilke heeft eindeloos geprobeerd om hem te laten inzien dat de geheimzinnige vreemdeling niet de reden maar alleen de aanleiding was dat Fiona uiteindelijk uit hun gezamenlijke loft vertrok.

Sven mag Hilke graag en hij vertrouwt haar, maar dat zou hij nooit zonder een specifieke reden aan haar onthullen. Ze is voor hem de zus die hij niet heeft. En ze heeft hem in alle jaren dat ze nu samenwerken, nooit teleurgesteld. Wel gekwetst, maar

nooit met kwade opzet. Hooguit omdat ze in haar open en haast naïeve aard niet anders kan dan hem regelmatig met haar botte uitspraken beledigen. In al die jaren dat ze het kantoor op de zesde verdieping delen, heeft ze hem bijna wekelijks met haar uitlatingen aan het denken gezet. Ze heeft gewoon het talent om altijd het tere punt te raken.

‘Je bent gewoon in zo’n slecht humeur omdat je een goede beurt nodig hebt,’ zei ze afgelopen maandag ineens toen Sven zat te vloeken over een paar e-mails. ‘Als je je kostbare vrije tijd volgend weekend weer met die stomme vrienden van je op internet doorbrengt, vind ik je niet meer leuk!’

Sven moest grinniken. Hilke geneerde zich een beetje nadat ze zo’n opmerking had gemaakt. Dit keer was ze iets te ver gegaan en dat wist ze. Niet omdat ze hem op zo’n directe manier op zijn grootste zwakte, het computerspel *World of Warcraft*, had aangesproken, maar meer vanwege de opmerking over zijn seksleven. Sven had zijn keel geschraapt en snel iets gemompeld over dat hij aanstaande zaterdag toch geen tijd had omdat hij dringend weer eens bij zijn vader langs moest.

Ook voor dat soort bezoekjes zou het slim zijn om eindelijk zijn fiets te repareren of die op zijn minst naar de fietsenmaker te brengen, denkt Sven. Hij verschuilt zich nog verder achter zijn krant, waarvan de inhoud hem overigens nauwelijks interesseert.

Hoewel het voor maart al vrij mild is, draagt hij nog steeds zijn oude, bruine, leren handschoenen, omdat hij in de sneltram geen plekken aan wil raken die al duizenden andere mensen voor hem hebben aangeraakt. Hij vindt het walgelijk om, als hij bijna moet uitstappen, dicht op elkaar geklemd in het halletje tussen de deuren te staan. De koud geworden koffie besluit hij weg te gooien.

Elke maandagochtend, week in week uit, beseft hij meer hoe

miserabel zijn leven op dit moment aanvoelt. Als Hilke hem straks vrolijk begroet en naar zijn weekend vraagt, zal hij iets moeten verzinnen zodat ze niet doorkrijgt dat hij weer niets heeft gedaan van wat hij eigenlijk van plan was. Hij heeft de kapotte derailleur niet gemaakt, is niet gaan joggen en heeft niet met zijn vriend Bernd een biertje gedronken in de kroeg. En hij heeft ook geen contact met zijn vader opgenomen. Hij weet gewoon niet waar hij met hem over moet praten.

Als Sven uit de sneltram stapt en naar de uitgeverij loopt, ademt hij een paar keer diep in en uit, alsof hij zo de lucht die de andere forensen hebben uitgeademd weer uit zijn lijf kan blazen. Er moet iets veranderen, denkt Sven. Ik wil eindelijk weer het gevoel hebben dat ik leef. Maar hij heeft absoluut geen idee hoe hij dat voor elkaar moet krijgen.

Clara ^o

Als ze 's avonds in bed ligt en haar eerste werkdag de revue laat passeren, beseft ze dat Niklas die ochtend het enige juiste heeft gedaan. Door het warme welkom heeft hij haar terugkomst veel makkelijker gemaakt dan ze dagenlang had gevreesd. Het idee dat iedereen individueel met neergeslagen ogen in haar kantoor zou langskomen, was verschrikkelijk geweest.

Ineens moet Clara grinniken. Hoe vaak heeft ze haar baas er niet voorzichtig op gewezen dat hij nu eenmaal geen creatieve geest is, maar dat zijn kracht puur in de acquisitie ligt? Maar vandaag had hij echt een keer een goed idee.

Clara voelt zich aangenaam uitgeput door alle bekende en toch nieuwe indrukken van de dag en voor het eerst in lange tijd verheugt ze zich er weer op om in slaap te vallen. Alleen voelt ze heel sterk de behoefte om nog even met iemand te praten. Het is te laat om haar oma te bellen. En als ze Katja nu belt, zouden ze zoals meestal eindeloos blijven kletsen.

Vroeger vertelde ze altijd alles aan Ben. Wat zou ze hem nu graag over haar dag willen vertellen. Vandaag heeft ze duidelijk beseft dat ze haar echt nodig hebben op het reclamebureau. Morgenochtend zal ze alweer deelnemen aan een voorbespre-

king voor een belangrijke pitch. En dat voelt goed. Het voelt alsof alles weer een beetje normaal is.

Zonder er verder over na te denken, pakt Clara haar telefoon, gaat rechtop zitten en typt met trillende vingers en bonkend hart een berichtje aan Ben.

*Lieverd! Waar ben je toch en hoe gaat het met je?
Ik mis je elke seconde, maar vandaag heb ik voor het eerst
weer gelachen.
In eeuwige liefde,
jouw Lilime*

Clara neemt een grote slok van de kruidenthee die ze elke avond drinkt, knikt tevreden en drukt op verzenden.

Sven |

Wat een klap!

Sven is nog steeds als versteend. Voor hem ligt zijn uitgeprinte artikel over het actuele onderzoek van het Instituut voor Economisch Onderzoek, dat zijn hoofdredacteur zonder een woord te zeggen maar met opgetrokken wenkbrauwen op zijn bureau heeft gesmeten.

Hij is gewend dat zijn teksten zonder grote wijzigingen door mogen. Omdat hij zich meestal houdt aan de afspraken die in de redactievergadering zijn gemaakt, worden ook de inhoudelijke afwegingen meestal goedgekeurd zonder dat hij zijn teksten voor een tweede of derde keer moet redigeren. Maar bij deze tekst zal hij overduidelijk nog een keer helemaal opnieuw moeten beginnen, hoewel de redactie al sluit.

‘Best een interessante benadering. Maar de focus ontbreekt! Bre’ had Walter Breiding onderaan geschreven. De zes pagina’s tekst had hij allemaal diagonaal van boven naar beneden doorgestreept.

Dat is Sven nog nooit overkomen. Zelfs niet tijdens zijn onbetaalde stage bij de *Hannoversche Allgemeine*. En ook niet bij het tijdschrift *News of the World* in Londen. Maar nog voordat

hij luid bij Hilke over Breiding kan klagen, realiseert hij zich dat hij dit keer echt een slecht stuk heeft geschreven.

Er zit net zo weinig passie in de tekst als in de lijst waar hij gisteravond thuis bij een fles Barolo aan was begonnen. Hilke had hem aangeraden om zijn concrete levensdoelen voor de komende jaren op te schrijven. Ze zweert bij de methode. Maar Sven was niet erg ver gekomen en had zich weer aan zijn artikel gewijd.

En nu moet hij toegeven dat hij door gebrekkige research de focus van zijn artikel simpelweg ten gunste van zijn eigen argumenten heeft verdraaid. En dat helaas zo opvallend dat Breiding niet anders kon dan hem op zijn nummer te zetten.

‘Laat me raden,’ zegt Hilke grijnzend. ‘Hij mist de smaakmakers?’ Met het typische Breiding-citaat geeft ze te kennen dat ze, hoewel ze niet van haar scherm opkeek, de komst van de baas wel degelijk heeft geregistreerd.

‘Nee,’ antwoordt Sven gekweld. ‘Ik denk dat hij het hoofdrecht mist.’

‘Laat eens kijken!’ Hilke kijkt de pagina’s vluchtig door en zegt vol medelijden: ‘Dat wordt een nachtje doorwerken. Heb je hulp nodig?’

‘Als ik tegen middernacht nog niets slims heb bedacht, bel ik je,’ zegt Sven, waarbij hij zijn rechtermondhoek optrekt.

‘O ja, dat zal Martin leuk vinden!’ antwoordt Hilke ironisch.

‘Maak je geen zorgen. Ik wil je huwelijk natuurlijk niet in gevaar brengen.’

‘O, wat dat betreft dreigt er niet zo gauw gevaar, dat weet je,’ zegt Hilke haast een beetje trots.

‘Ja, en ik vraag me echt af hoe dat mogelijk is na zo veel jaar...’ Sven is bang dat hij jaloers klinkt. Maar hij begrijpt het echt niet.

‘Liefde is het toverwoord. L-I-E-F-D-E. Maar daar heb jij geen verstand van!’

Hoewel Hilke het vast niet zo bedoelt, voelt Sven een lichte steek. Maar hij zegt er niets van.

‘Dus als je ook op liefdesgebied of bij andere dingen dringend hulp nodig hebt, kun je gerust bellen. Zo niet, dan zien we elkaar morgen.’

‘Ja, bedankt. Fijne avond!’

Het is al na middernacht en Sven zit nog steeds achter zijn computer. Als tussendoor de schoonmaakster niet was gekomen, had hij zich waarschijnlijk geen centimeter verroerd. Maar ze stofzuigde om hem heen en leegde zo zachtjes mogelijk zijn prullenbak.

Op zijn beeldscherm is niets veranderd. Sven is gewoon totaal niet gemotiveerd om opnieuw aan de tekst te beginnen. In plaats daarvan zit hij op zijn stoel met uitzicht op Hafencity, dat nog steeds een interessante grote bouwplaats is, en laat zijn gedachten afdwalen. Hij heeft een vervelend gevoel in zijn nek. Boven zijn schouderbladen komt een pijn opzetten die wel draaglijk, maar toch zeurend aanwezig is.

Het is inmiddels donker buiten en de ruit weerspiegelt zijn gezicht. Sven vraagt zich af of hij eigenlijk blij is met wat hij ziet. Met zijn lijf kan hij heel tevreden zijn, afgezien van zijn huidige conditie. Maar over zijn gezicht heeft hij niet echt een mening. Hij vindt het gemiddeld: niet erg afstotelijk maar ook niet bijzonder aantrekkelijk. De vriendinnen die hij tot nu toe heeft gehad, vonden zijn ogen het mooist. Die heeft hij van zijn moeder geërfd. Zij had ook heel lichtblauwe ogen, is hem verteld. Ze is overleden toen Sven vier was en hij vraagt zich af wat hij nog meer van haar heeft geërfd.

Fiona zei altijd dat zijn ogen straalden als de ijsblauwe ogen

van een husky. Ze vond de tint bijna bedreigend, maar betoverend mooi. En ze vond zijn blik sexy. Hij was elke keer blij met het compliment, maar liet dat meestal niet merken.

Sven vindt zijn gezicht echter vaal, alsof hij in het gelaat van een zombie kijkt. Zijn haar is dun geworden. Met zijn 42 jaar voelt hij zich voor het eerst in zijn leven oud. Sven vraagt zich af of een vrouw of zelfs een gezin daar iets aan zou kunnen veranderen. Maar hij vermant zich snel. Vooral geen romantische fantasieën koesteren. Die zouden vroeg of laat toch alleen een teleurstelling blijken.

Hij heeft nog nooit een langdurige relatie gehad. En dat zal ook niet gebeuren, daar is Sven van overtuigd. Met Fiona had hij zich wel een gezamenlijke toekomst kunnen voorstellen, maar ongetwijfeld zou ooit de dag zijn gekomen waarop alle mooie facetten van de verliefdheid ongemerkt maar onherroepelijk waren verdwenen. Mensen zijn er nu eenmaal niet voor gemaakt om hun hele leven met dezelfde persoon door te brengen. Ook al suggereren zoetsappige films en boeken onvermoeibaar het tegendeel.

Net wanneer Sven besluit om nu toch de lijst met zijn levensdoelen af te maken, piept zijn telefoon. Hij tast in zijn zak om te kijken wie hem zo laat nog een berichtje stuurt. Vast Hilke, die hem een paar opbeurende woorden wil sturen voordat ze zo naast haar man in bed kruipt, denkt Sven, en hij merkt dat hij jaloers op haar is vanwege haar relatie.

Maar als hij de tekst leest, beseft hij meteen dat het berichtje niet voor hem is bestemd. Blijkbaar heeft een of andere hope-loze romanticus zich in het nummer vergist. Maar de boodschap begrijpt Sven wel: wie verliefd is, wordt zwakzinnig. Wie niet verliefd is, stompt af.